

Дід, баба і вовк-співак (народна казка)

Автор Невідомий

Жили собі дід та баба. Жили вони не в селі, а хатка їхня стояла в дрімучому лісі. От прийшло новорічне свято. Дід і баба приготувалися і ждуть гостей. Ждали вони, ждали — ніхто до них не йде: хата далеко від села. І зажурилися старі. Але чують: хтось стука. Дід і баба зраділи, до вікна біжать. Але чують:

— Дозвольте заспівати!

Дід і баба в один голос:

— Співайте!

Раптом товстий голос каже:

— А в діда, діда перша ягничка,

Друга теличка,

Третя баба,

Давай, діду, ягничку!

Дід каже, що не дам, баба каже, що не дам, вона в нас одна. Вовк як почав стукати, грюкати у вікна і в двері, аж хата трясеться, і кричить:

— Давай, бо й тебе з'їм!

Що було робити дідові? Узяв та й вивів ягничку. Взяв вовк ягничку на плечі та й поніс у ліс. З'їв вовк ягничку і знову приходить. Підходить до вікна, гукає:

— Дозвольте заспівати!

Дід відповідає:

— Нема чого давати!

А вовк стукає, грюкає, добивається:

— Дозвольте, бо й вас з'їм! Дід і каже:

— Співай.

Вовк знову співає:

— А в діда, діда перша ягничка.

Друга теличка,

Третя баба,

Давай, діду, теличку!

Дід плаче, баба плаче, а вовк стукає, грюкає. Що було дідові робити? Взяв та й віддав теличку.

Вовк забрав теличку і поніс у ліс. Їв, їв, не доїв вовк телички. Вернувся знову до діда. І знову питає:

— Дозвольте заспівати!

Дід відповідає:

— Нема чого давати!

Вовк почав стукати, ламати двері, ось-ось влізе в хату. Дід злякався і дозволив.

Вовк співає:

— А в діда, діда перша ягничка,

Друга теличка,

Третя баба,

Давай, діду, бабу!

Дід каже:

— Не дам.

Вовк кричить:

— Давай, бо й тебе з'їм, хату поламаю!

Попрощався дід з бабою, заплакав, а баба зав'язалась великою хусткою. Узяв вовк бабу на спину і поніс.

Приніс до того місця, де лежала недоїдена теличка, посадив бабу на пеньок, а сам став доїдати теличку.

Баба сидить на пеньку і шепче:

— Рошти, рошти, пеньку, вгору!

Вовк питає:

— Що ти кажеш?

— Та кажу, щоб ти швидше їв та й мене з'їв.

І знову баба каже:

— Рошти, рошти, пеньку, вгору!

Доїв вовк теличку, не наївся, хотів бабу їсти; як гляне, а баба високо на пеньку сидить. Вовк розсердився, почав гризти пеньок. Поламав зуби і пішов до коваля, щоб вставити залізні.

Баба сидить на пеньку і каже:

— Рошти, рошти, пеньку, вниз!

Пеньок зробився низенький, баба скочила і пішла. Іде, іде баба лісом, вже втомилася. Аж дивиться: стоїть хатка, зроблена з сиру та масла; колодка також зроблена з сиру та масла. Баба відірвала колодку і з'їла, а сама увійшла в хату. В хаті все зроблено із сиру та масла.

Баба вколупала з плити сиру та масла, наїлася і залізла під корито, яке стояло посеред хати, і сидить. Коли це приходять господарі — дикі кози. Ввійшли й питають:

— Хто був у нашій хаті? Хто поламав грубу?

Їм ніхто не відповідає.

Подоїлися кози, позаліплювали грубу, полягали спати. На другий день пішли пастись, а цапа залишили сторожувати. Баба сидить під коритом і шепче:

— Спи, спи, цапуньку, на одне очко і на друге!

Цап заснув. Баба вилізла з-під корита, наїлася сиру і знову сховалася.

Прийшли вечором кози, забили цапа, що не встеріг хатки, подоїлися, позаліплювали дірки і полягали спати. А вдень залишили цапа з трьома очима.

Баба сидить під коритом і шепче:

— Спи, спи, цапуньку, на одне очко і на друге!

Цап заснув на два, а на третє дивиться. Баба тільки вилізла, хотіла вколупати сиру і масла, а цап бабу цап за рукав і держить.

Прийшли кози і хотіли бабу забити. Але вона відпросилася, сказала, що буде їм вірно служити.

Вона все робила, а кози йшли пастися і залишали одного цапа стерегти, щоб баба не втекла. Потім привикли кози до баби і перестали стерегти.

Баба і воду носила, і траву рвала, і хату підмітала.

Добре було козам з бабою жити. Але скучно було бабі за дідом. Як тільки пішли кози пастись, баба наколупала сиру та масла в платок і пішла до діда.

Приходить до діда, залізла на горище і сидить над діркою. Дід наварив кашу, сів у сінях на порозі і їсть. Баба взяла грудку масла та й вкинула в кашу. Дід подумав, що то щось погане впало, і вилив кашу в цебрик. Ще було трохи в горщику; вилив у миску і їсть. Баба знову взяла і кинула кусок масла в кашу. Дід почав їсти, бо більше нема. Розкуштував дід, що каша добра, то з'їв ще й ту з цебрика. Баба тоді й каже:

— Дідусю, зніми мене!

Дід зрадів, зняв бабу з горища. І живуть вони дружно, добро наживають.